

szám.

ökbe
gyot-

ették,
hkar-
hol
tudta
szám,
tette.

asz-
lt:

más
hogy
ma-
gyük.
l te-
t.

ak és
káig.
város

Ju-
sötét
háza-
etett

A kis
gyon
rt jó
gon-
osan
gódni
Egy-
aban,
lesen
ezika
l föl-

az
. itt
ma-

áról
ztán
a jó
kult
ztól,

épület.

lat.

A KINTFELEJTETT BÁBU. (Lásd a 39. lapon.)

3. szám. — 1878.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

RÓZA néni, ki csak tegnap érkezett, még nem ismerte, sőt nem is látta eddig Gyuriczákat s ugyan csak csodálkozott, hogy az egyszerű kis ficzkó oly nagy tüzzel beszél Katicza kisasszonyról; Esztike pedig mosolyogva kérde:

— Hát még mindig oly hűségesen szolgálsz kis urnódnak! Gyuricza?

— Oh, mindig és fogok is, amíg csak élek, felelt a fiu hévvel. Oh, hát nem volnék-e haszontalan, rossz fiu, ha el tudnám felejtetni azt a sok jót, amit az áldott Katicza kisasszony velem tett? Ő mentette meg az életemet... és nemcsak az enyémet, hanem szegény jó édes anyámét is. Az Isten áldja meg érte!

— Mit beszél ez a fiu összevissza? kérde Róza néni, mialatt vendégeivel viszszaindult a ház felé.

— Tökéletesen igaz, amit mondott, szólt Esztike. Róza néni talán még nem hallotta? Mindjárt elmondom ezt a kis történetet.

Lassan sétálva mentek vissza a ház felé s ezalatt Esztike elbeszélte a következőket:

— A mult télen történt, hogy Katicza megmentette Gyurka életét és édes anyját is. Gyuricza apja szegény nap számos volt s mikor meghalt, nagy nyomorúságban hagyta hátra özvegyét és fiát. Nyáron át valahogy csak eltengődtek; a szegény asszony is, a fiu is dolgozott, amit tudott; de amint beköszönt a

tél, nagy lett a baj, annál nagyobb, mert még ha akadt volna is valami csekély kereset, a szegény asszony nem dolgozhatott, súlyos beteg lett és ott feküdt elhagyatva, tehetetlenül. Egyik-másik szomszéd segített ugyan rajtok néha-néha, de a szomszédok maguk is szegény emberek s lassanként elmaradoztak. Persze, jelenteniök kellett volna a dolgot vagy nekünk, vagy Falvai bácsinak; de nem tették, bizonyosan úgy okoskodván, hogy majd megteszi Gyuricza, ha más segítséget nem talál. Gyuricza azonban szerény és szemérmes fiu s bármily szegény volt, borzadott a koldulástól. Nagyon szomoruan tengődtek tehát s arról természetesen szó sem lehetett, hogy a szegény beteghez orvos járjon, hogy orvosságot is kapjon; napról-napra rosszabbul lett és bizony már nagyon közel volt ahhoz, hogy meghaljon. Gyuricza végső kétségbeesésében rászánta magát, hogy elindul segítséget kérni, ha kell koldulni is; de kísérlete szerencsétlenül kezdődött, véletlenül éppen durva emberek házába nyitott be, kik elűzték és úgy ráijesztettek, hogy nem is mert többé más házba benyitni. Elcsüggedve ballagott erre-arracél nélkül, nem tudva, mitevő legyen; a csikorgó hideg egészen átjárta s félig dermedten ült le az út szélén egy kőrakásra; úgy érezte hogy álmos, nem bír tovább menni.

Épen e napon Katiczának megengedte édes apja, hogy kissé szánkózzék. Nagy hó volt, pompás szánut s Katicza az öreg dadával meleg téli bundába burkolózva ültek a szánban, melylyel a két tüzes ló sebesen iramodott tova. Már

sötétedés
zást
hogy
bánta,
tos me
kocsis
jusza,
hazafel
egész e

dada, a
ejtett v

Ja
erősen
ismét i

azon a
ugy lát
dermed
megfag

itt köze
bizonyo
azért v

én besz
nyosan
nem ül
nyü hid

Hi
a fiu m
nem ak
fordulni
a dada
de a fiu

Katicza
szegény
erre Gy

sötétedett, midőn megelégték a szánkózást és megparancsolták a kocsisnak, hogy hazafelé forduljon; a dada nem is bánta, mert bizony minden bunda és botos mellett is már fájni kezdett. Jancsi kocsisnak is egy nagy jégcsap volt a bajusza, ugyancsak hajtotta tehát a lovakat hazafelé; egyszerre azonban Katicza egész erejéből rákiáltott:

— Jancsi! Állj meg! Állj meg!

— Mi baj? Mi történt? kérde a dada, azt hívén, hogy Katicza talán kijött valamit a szánból.

Jancsi nagy nehezen megállítá az erősen vágató lovakat s ekkor Katicza ismét így szólt:

— Forduljunk vissza! Nézze, dada, ott azon a kőrakáson egy szegény fiu ül... úgy látszik, hogy elaludt... talán megdermedt a nagy hidegben, bizonyosan megfagy!

— Oh dehogy! szólta dada. Hiszen itt közel vagyunk már a falához. Az a fiu bizonyosan csak pihen... nem érdemes azért visszafordulni.

— De igen... de igen, én akarom, én beszélni akarok azzal a fiuval. Bizonyosan valami nagy baja van, különben nem ülne ott az út szélén ebben a szörnyű hidegben.

Hiába bizonyítgatta a dada, hogy az a fiu majd hazamegy, ha fázik; Katicza nem akart megnyugodni; vissza kellett fordulni. Midőn ismét oda értek a fiuhoz, a dada hangosan rákiáltott, szólítgatta; de a fiu nem felelt, meg nem mozdult. Katicza hirtelen kiugrott a szánból, a szegény fiu mellett termett és megrázta; erre Gyuricza — mert ő volt — fölnyi-

totta szemeit, de szólani már nem tudott, mert már jóformán meg volt dermedve. Katicza föltétette a szánkóba, hazavitte és otthon rögtön segítségül hívta Dezsőt és apát is; gondos ápolással rövid idő alatt sikerült eszméletre hozni Gyuriczát, a kis leány maga töltötte szájába a jó meleg levest s Gyuricza nem sokára annyira magához tért, hogy beszélni is tudott. Legelső szava pedig az volt, hogy édes anyját emlegette.

Katicza részvétellel kérdezősködött, mi a baja édes anyjának s mikor megtudta, sietett atyjához és kérte, segítsen valamilyen képp a szegény beteg. Falvai bácsi természetesen azonnal kész volt a jó leányka kérésének teljesítésére s gondoskodott, hogy Gyuricza anyja ne szenvedjen szükségét s jövőre is szépen megélhessen; Gyuriczát pedig megfogadta kertészfiúnak. Azóta Gyuricza itt dolgozgat hűségesen és mindenkinek nagy készséggel szolgál ugyan, de mégis leginkább a kis Katiczát tekinti urnőjének s azt hiszem, tűzbe-vizbe kész volna menni érte.

Eddig volt Esztike elbeszélése, mely alatt eljutottak ismét a házba. Végig járták a szobákat, de Katiczát itt sem találták; Esztike és Lilike tehát szépen bucsut vettek Róza nénitől és haza indultak.

— Tudod mit, Esztike? szólt ütközben Lilike. Kerüljünk a mezőnek, talán ott találjuk Katiczát. Bizonyosan elkísérte Dezsőt és nézi a lapdázást.

— Nem bánom. Az idő szép, egy kis séta nem fog ártani.

De most már lássuk mi is, hol járt és mit csinált Katicza ez alatt?

Mig Róza néni ismét szorgalmasan kötögetett, Esztike és Lilike a mező felé sétáltak, Dezső pedig javában lapdázott pajtásaival, a kis Katicza szintén nagy dologban fáradott, abban, hogy teljesítse Dezső parancsát, mert ettől függött Mózsinak, az ő kedves zöld békájának az élete. Dezső lelkére kötötte, hogy mire ő visszatér a játékból, meglegyen a holt hernyó; Katicza tehát roppant buzgalommal hozzálátott e furcsa portéka kereséséhez.

Először a kertet járta végig, remélve, hogy itt megtalálja, amire szükségére van. A virágágyakon, a bokrok közt gondosan kémlelődött, a nagy fasorban fölturta a lehullott faleveleket, négykézláb mászott ide-oda a pázsiton, de mind hiába, sehol sem találta, amit keresett s lassanként komolyan aggódni kezdett.

— Istenem! mit tegyek! Az egész kertet átkutattam, de hiába!

Épen a hátsó ajtócskánál járt s az jutott eszébe, hogy kint a mezőn talán szerencsésebb lesz, ott nincs kertész, aki mindennap tisztogat, sepreget és mindent eltakarít szem elől, ami nem szép. Nem gondolkozott tehát sokáig, hanem sietett ki a mezőre s ott a magas fű között újra kezdte a kutatást. Talált is akárhány eleven hernyót, meg hangyát, mezei pókot, méhikét, csigát és százféle más bogarat; de ez mind élt és vigan mászkált, ugrált, röpdesett; egyiknek sem volt kedve meghalni.

— Ma valami szerencsés napjuk van ezeknek a bogaraknak, szólt Katicza magában duzzogva. Máskor annyi halott bogárkát látok . . . sőt egyszer még egy

holt egérkét is láttam . . . És ma, mikor szükségem van egy holt hernyócskára, ma nem talállok.

Ezalatt lassacskán eljutott a mező tulsó végére, hol a nagy erdő kezdődött. Az erdőbe a gyermekeknek nem volt szabad bemenniök; atyjuk néha egy-egy kis darabon sétált ott velök, Katicza pedig egyszer a dadával volt eprészni is, de nem messzire s ezért a kis leány most komolyan gondolkozva állapotott meg az erdő szélén. Apácska megtiltotta, nem szabad az erdőbe bemenni, az igaz; de az csak nem lehet nagy bűn, ha a szélén néhány lépésnyire bemegy, csak épen néhány lépésnyire, hogy lássa, nincs-e itt a fák alatt valahol egy holt hernyócska; majd otthon őszintén megvallja apának, aki bizonyosan csak azt fogja felelni: »Jól van no, kis Katiczám; de máskor ne menj oda magadban.«

Igy okoskodott a bohó kis leányka s épen e pillanatban nem messzire egy nagy fa tövében gyönyörű lepkét pillantott meg, mely szétterjesztett szárnyakkal mozdulatlanul feküdt ott a földön. Sokáig nézte, aztán ovatosan közeledett feléje, de a pillangó mégsem mozdult; bizonyosan halva volt. Ezt jó jelnek vette; ha már mindjárt itt egy pillangót talál halva, mért ne találhatna egy holt hernyócskát is?

— Itt az erdőben talán nincs oly szerencséjük, gondolá mint a kertben és a mezőn.

Lábujjhegyen közeledett a lepkéhez. kinyújtotta feléje kezét, — a lepke mégsem mozdult. Már-már megfogta, midőn a pil-

(Folytatása a 28. lapon.)

Szám.

mikor
ra, ma

mező
lódott.
lt sza-
egy kis
pedig
le nem
komo-
z erdő
szabad
z csak
néhány
ány lé-
a fák
; majd
k, aki
: »Jól
e menj

ányka
re egy
pillan-
yakkal
n. So-
eledett
ozdult ;
vette ;
t talál
lt her-

acs oly
ben és

kéhez.
égsem
a pil-

TÉLI VESZEDELEM A HEGYEK KÖZÖTT. (Lásd a 46. lapon.)

(Folytatás a 36. laphoz.)

langó villámgyorsau összecsapta szárnyait és magasra felröppent.

— Oh, milyen szép! kiáltá Katicza örömmel. Örülök, hogy még élsz, kedves pillangó!

És gyönyörködve nézte, mint röpked a lepke erre-arra, majd közelebb, majd közelebb, mindig vissza-visszatérve a kis leánykához, mintha tudta volna, hogy ennek mily örömet okoz. Mert Katicza, ki elébb annak örült, hogy itt talán csupa holt rovarokat fog találni, sokkal jobb szivü leányka volt, hogysen igazán érezhessen ilyesmit; őszintén örült, mikor látta, hogy az a szép tarka pillangó még él és vigan röpkedhet a levegőben. A pillangó lassanként beljebb és beljebb röpült az erdőbe, Katicza pedig mosolyogva követte, mialatt fejében mindenféle furcsa gondolatok cikáztak, azon mesék emlékei, melyeket az öreg dadától hallott.

— Ha ez a pillangó jótékony tündérke volna, gondolá, akkor nem kellene féltennem szegény kis Mózsit, akkor bizonyosan megmenthetném. Szegény Mózsi! mennyivel jobb volna, ha én most nem ilyen valóságos kis lány volnék, hanem olyan mesebeli leányka, aki tündérekkel találkozik. Akkor ez a szép pillangó elvezetne valami szép, nagyon szép helyre, a melyet a közönséges emberek soha nem is láthatnak, ott aztán leszállana a földre és rögtön átválnának igazi tündérkévé, ezüstös szárnyakkal, fényes aranyos ruháscsában. A tündérke egy piczike kis darab virágszálat adna a kezembe, azt mondaná, vigyem haza és amint aztán szépen haza értem, csak rá kellene fujnom

és rögtön előttem volna egy szép nagy holt hernyócska, épen olyan, aminőt Dezső kíván a Róza néni varró vánkósára. Akkor Mózsi meg volna mentve, vége lenne minden bajnak.

Ilyen bohó gondolatok jártak a kis leány fejében, mialatt a pillangót követve, mindinkább beljebb mélyedt az erdőbe. A lepke időnként leleszállt egy bokorra vagy vadvirágra s Katicza is megállt, hogy lássa, miként szivja a pillangó az édes virágnedvet. Aztán mentek tovább s Katiczának nem jutott eszébe az ozsonna, nem jutott eszébe Róza néni, nem apácska, sőt még Dezső sem, csak szaladt a pillangó után, hogy ez vezesse el egy holt hernyócskához, melylyel megmentheti a Mózsi életét.

Lassanként olyan részébe jutottak az erdőnek, ahol Katicza ezelőtt soha sem járt. Itt már sem nem volt gyalogut, sem bármiféle ösvény, sőt nyoma sem annak, hogy itt emberek jártak. Száz esztendő s fák álltak sűrűn egymás mellett, és csak épen hogy egy olyan piczike leány, mint Katicza, keresztül bujhatott az öreg fák tövében nőtt sűrű bozóton. A pillangónak persze könnyü volt, mert ő magasan röpkedett, meg-megpihent s aztán ismét tovább szállt; Katicza azonban nagy fáradtságot kezdett érezni s amint egyszer ismét sűrű, tövises bokrokon kellett utat törnie, egy pillanatra megállapodott, hogy végre megpihenjen.

Nem is volt csoda, hogy elfáradt. Igazán nagy utat tett, bár maga sem tudta és nem is gondolt rá, míg a fáradtság meg nem lepte. De most, amint kissé megállt, észrevette, hogy nagyon megvál-

tozott
nem a
resztül
nye;
lombja
valósá
hamar
zón. I
figyelt
csönd,
föltt.
alszik,
pillang
I
a lepk
látta!
marad
I
mélyé
tán az
Meg
nagy
tudja
jött,

tozott körülötte minden; a fák lombjain nem a fényes nap sugara csillog már keresztül, hanem az esti csillag halvány fénye; a madarak is elhallgattak a fák lombjai között — igen, mert este volt, valóságos este; sűrű erdőben az éj még hamarabb köszönt be, mint a szabad mezőn. Katicza meglepetve nézett körül, figyelt, hallgatózott s megdöbbsent a nagy csönd, a mindinkább növekedő sötétség fölött. Hát itt már minden lenyugszik, alszik, csak ketten vannak ébren: ő és a pillangó.

Föltekintett a bokorra, hova az imént a lepke leszállott volt; — de többé nem látta! A lepke eltűnt, Katicza egymaga maradt.

Igen, egyedül állt ott a sűrű erdő mélyén. Néhány pillanatig habozott, aztán arra szánta rá magát, hogy haza megy. Meg is indult. De alig tett néhány lépést, nagy rémülettel vette észre, hogy nem tudja, merre menjen, nem tudja, merre jött, — eltévedt a nagy erdőben!

(Folytatása következik.)

A KINTFELEJTETT BÁBU.

(Képpel a címlapon.)

MILKA, Tilda játszadoztak,
Kis babával ugrándoztak
Nagy vigan.

Egyszerre csak így szól Tilda:

»A szobában, kedves Milka,
Meleg van!«

Az udvarra kimentek hát,
Vitték magukkal a babát

Nagy vigan.

Egyszerre csak így szól Milka:

»Az udvaron, édes Tilda,
Hideg van!«

Beszaladtak a szobába,
Gondjuk sem volt a babára.

Szegénykét

Hova leültették szépen:

Ott a kerti fal tövében
Felejték.

Esik a hó sűrűn nagyon.

»Vicza« ott esücsül a havon

Egyedül.

»Kartács« kutya hogy meglátja,

Igy szól: »Szegény kis babája,
Hisz meghül!«

»Kartács« erre kapja magát,

Fogja a kis havas babát

Sörényen —

A szájával fölemeli,

A szobába bezepeli

Gyöngéden.

Milka, Tilda elámulnak,

A »Kartácsra« ráborulnak

S nevetik.

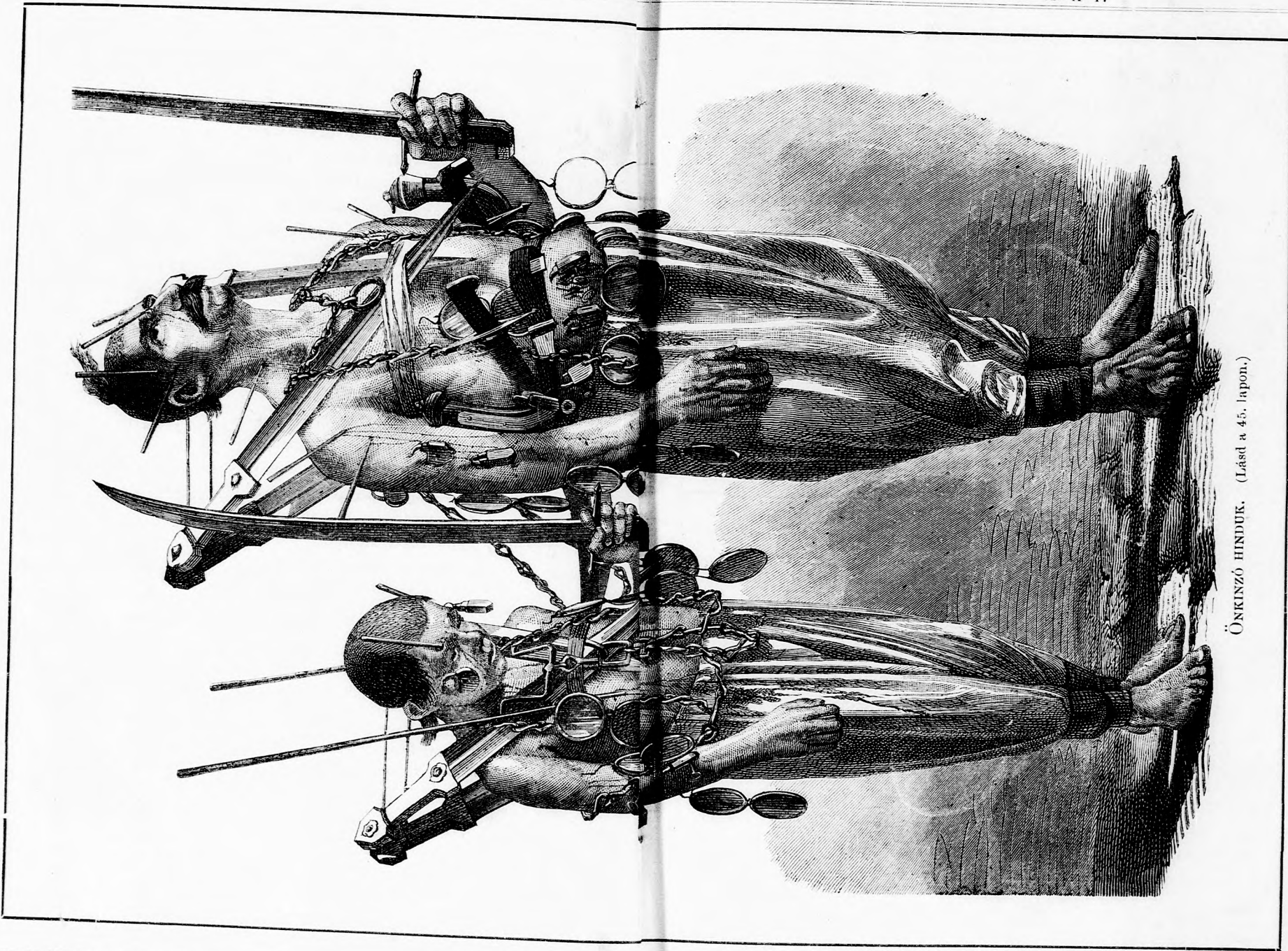
Számára ezímet találnak:

»Kis bernáth-hegyi kutyának«
Nevezik.

TALÁLÓS KÉP.

E furcsa kigyók két arcot képeznek
Hol vannak?

ÖNKINZÓ HINDUK. (Lásd a 45. lapon.)

REGÉK A GÖRÖG ŐS-KORBÓL.

I. Árion.

LESBOS*) szigetének Methymna nevű városkájában élt egy Árion nevű dalnok, — ki az általa írt költeményeket énekelte s lantjátékával kíséerte. Költeményei, éneke, de különösen lantjátéka miatt az emberek úgy tisztelték, mint az istenek barátját. Lantjátékát annyira szépnek mondták, hogy azzal nemcsak az embereket bájolta el, hanem még az állatok szívét is annyira megszelidítette, hogy gyakran megesezt, miszerint azon emberek, kik őt meglátogatták, vádallatoktól körülvéve találták. Lantjának varázshatalma alatt az állatok elvesztették ragadozó természetüket. Ott feküdt a vérszomjas tigris megszelidülve a karesu őzike mellett, s a félnék, szelid barányka a farkasra hajtván fejét, egészen elfeledte, hogy a farkastól félnie kellene. De sőt Árion énekére s lantja zengésére még az életelen fák, kövek is mozogni s közeledni látszottak.

Árion híre hazájában csakhamar igen nagy lön, sőt kis hazája szűk határain túl is kiterjedt, mert azok között, kik őt zengeni hallották, gyakran más országbeliek is voltak. Ezek aztán, midőn honukba visszatértek: barátaiknak, ismerőseiknek elbeszéltek, mily kitűnő dalnok él Lesbos szigetén. Így aztán Árion híre oly nagy lett, hogy nem ritkán fejedelmek, királyok látogatták meg őt egyszerű házikójában, s művészetét drága ajándékokkal jutalmazták.

*) A görög sziget-tengerben.

A fejedelmek között, kik Áriont meglátogatták, minden évben ott lehetett látni Periandrost, a korinthei *) királynak, Kypselosnak fiát. Ez minden évben eljött egyszer meghallgatni Árion művészetét, mely annyira elbájolta, hogy vele barátságot kötött, s otthon Korinthban nem győzte királyi atyjának eléggé dicsérni. Ez szintén szerette volna Áriont hallani, de öregsége nem engedte, hogy oly hosszú utra keljen, azért fia által kérette, jöjjön el egyszer Korinthba. Midőn tehát Periandros ismét meglátogatta Áriont, kérte őt, hogy jöjjön Korinthba, s tegye meg ez áldozatot egy öreg ember kedvéért, kit gyöngesége s öreg kora gátolnak abban, hogy a híres és ünnepezt művészek játékát meghallgassa.

Árion eleinte semmi áron sem akarta kedves hazáját, melyet mindenek fölött szeretett, odahagyni; de végre, midőn Periandros barátságukat s öreg, erőtlenséget emlegette, mégis csak rászánta magát, s beleyezett a Korinthba való utazásra.

Leirhatatlan volt Periandros öröme, midőn erről értesült. Köszönet fejében megölelte, megcsókolta Áriont, s futott a kikötőbe megtenni az elutazásra szükséges intézkedéseket.

Másnap korán reggel már a hajón lehetett látni Periandrost és Áriont. Ott sétáltak a hajó födéletén, s elragadva szemlélték a nap tüzes koronáját, a mint lassan, méltóságosan emelkedék a tiszta, locsogó habok közül.

Gyönyörű idő volt délig; de ekkor hirtelen beborult a fényes ég, tiszta kék

*) Város Görögországban.

színét sűrű hók fedék el hullámokat zétét végig gott a csil hajósok rém döttek az elle Mindhiába! hányták-vete dött. Estefe köré gyűjtve hogy a hajó sötétben nem e közlésre té ket, mentenél láltól.

Periandros szorulva ült Árion a hajó lantját előkapta mielőtt a hajó ujjai a lant hangosba Árion a habok, min sedtek, a szél közül a teli

A hajós menekülve, hallgatta a hangokat, me szilaj habok el. Hosszan h utolsó hangol Periandros le rátja nyakáb félve jöttek e ösmerték, mi szemekkel, ah hája szegélye

színét sűrű, egymásra toluló fekete felhők fedék el; a tenger sima tükre óriási hullámokat hányt, melyek a hajó födélzetét végig söpörték; a szél vadul zúgott a csikorgó árboczok között. A hajósok rémülten futkostak ide-oda, s küzdöttek az ellenséges habokkal egész estig. Mindhiába! A hullámok mindig jobban hányták-vetették a hajót, a szél erősödött. Estefelé a hajó kapitánya maga köré gyűjtve a hajón levőket: kijelentette, hogy a hajó menthetlenül elvész, mivel a sötétben nem tudja az utat. A hajó népe e közlésre térdre borulva kérte az isteneket, mentenék meg őket az iszonyu haláltól.

Periandros és Árion egymás mellé szorulva ültek a hajó orránál, s midőn Árion a hajóskapitány szavait hallotta, lantját előkapta, s utoljára játszani kezdett, mielőtt a hajó elmerülne. De alig érinték ujjai a lant hurjait, alig emelkedett a magasba Árion csengő, panaszos hangja: ime a habok, mintegy parancsszóra elcsendesedtek, a szél elállt, s a szétfoszló föllegek közül a teli hold dugta ki szelid arcját.

A hajósnép ily csodás módon megmenekülve, mozdulatlanul, térdenállva hallgatta a még folyton hangzó, bűbajos hangokat, melyek hatalma alatt még a szilaj habok is mégszégyenülve simultak el. Hosszan hangzott az ének, s midőn az utolsó hangok is elenyésztek a távolban, Periandros lelkesülten borult dalnok barátja nyakába, a kapitány, a matrózok félve jöttek elő, s ez emberek, kik nem is ösmerték, mi az a sirás. Most könnyes szemekkel, áhitattal csókolták Árion ruhája szegélyét. — Arion aztán, mindenik-

kel kezét szoritva, pihenni tért a hajó belsejébe; s a matrózok óvatosan, nesz nélkül javították a hajón támadt sérüléseket, nehogy megháborítsák a »daluok király« nyugalmát.

Másnap reggel a nap egész pompájában emelkedett föl a tengerből, s gyönyörűen aranyozta meg a sima viz tükrét. A szép idő, mintha szégyelte volna a tegnapi kitörést, egészen utazások végeig állandó maradt.

Több napi utazás után szerencsésen Korinthba érkeztek utasaink, hol már a kikötőben a király kocsija s emberei vártak Periandosra s Árionra. — megható volt a hajósok bucsuja Áriontól, kinek könnyes szemekkel s őszinte szívből kívántak áldást és szerencsét. — Az ott álló nép, mely Áriont nem ismerte, kíváncsian tudakozódott kiléte felől? S midőn a matrózok megmondták Árion nevét s elbeszélték, mily csodás módon mentette meg őket a haláltól: akkor az ezernyi néptömeg éljen-kiáltásokkal futott a kocsi után, mely ezalatt Kypselos királyi palotája elé ért.

(Folytatása köv. tkezik.)

VIZHÁNYÓ SZIKLA.

(Képpel a 48. lapon.)

LÁTTATOK már ugrókutak? Nem valami nagy ritkaság; sétahelyeken sokfelé láthatni. És ha a valóságban nem láttatok, lerajzolva képes könyvben bizonyosan volt már szemetek előtt. Az ugró kutakat többnyire mesterségesen készítik, de vannak természetesen ugrókutak is. Híresek az Izland szigetén levő Gejzerek, melyek forró vizet lövelnek föl; de van még egy nagyszerű természetes ugrókut,

mely valamennyit fölülmulja. Ezt azonban csak nagyon kevesen láthatják, mert igen messze van, az Atlanti tengeren túl, Amerikán is túl, ennek nyugati oldalán, a Csöndes tenger partján. Egy utazó ki e távol vidéket is bájárta, im ezeket írja:

» A Csöndes tenger partján van egy kis mexikói falu, Huatulkó, melynek lakosai nagyobbára gyöngyhalászból élnek; de a gyöngyhalászat nem valami fényesen jövedelmez, az emberek itt szegények s hozzám mint idegenhez számosan jöttek kínálkozni, hogy elvisznek csónakon a tengerre, hol a part hosszában igen szép látványt élvezhetni.

Elfogadtam az ajánlatot s csekély díjért egy csónakot bérelve, kieveztünk az öbölből. Nem sokáig mentünk, midőn hitetlen sajátságos tompa morgás rezzentett föl gondolataimból. Mintha egész csapat megvadult bika bömbölt volna.

— Micsoda moraj ez? kértem.

— Ez a Buffadero, felelé egyik emberem.

— A Buffadero? Hát az micsoda?

— Rögtön meglátod, uram.

Rendkívül kíváncsi lettem s csakhamar megpillantottam a nagy moraj okozóját, — ez pedig nem volt más, mint egy nagy szikla a tenger partján, mely 120 lábnyi magasra nyult föl s egy nyílásából, mint valami óriási tölcserből, nagyszerű vízoszlopot lövelt föl 150 láb magasságig. A víz a nap sugaraiban sziporkázva és csillogva, tompa morajjal hullott aztán vissza a sziklára s innen le a tengerbe. Ilyen ugró kut nincs több a világon.

Embereim, kik a csónakon ide eveztek velem, megmagyarázták e gyönyörű természeti tünemény okát. Abban a magas sziklában nagy tölcser nyulik le mélyen egészen a tenger színe alá; itt pedig jókora barlanggá tágul, mely a tenger felé nyitva van. A tenger megtölti a barlangot vízzel; a hullámok itt rendkívül erősen csapkodnak, a víz nem folyhat vissza s midőn új hullám tódul be a bar-

langba, a már benn levő vizet fölszorítja a tölcserbe, oly erővel, hogy aztán fönt mint óriási szökőkut tör ki. Ez azonban csak addig tart, míg dagály van a tengeren; apálykor a tenger vize visszavonul s akkor a barlangot és a tölcsert meg lehet tekinteni, persze vigyázva arra, hogy a visszatérő dagály ott ne lepje az embert.«

KAKAS ÁDÁM UR ESETE.

TEKINTETES, nevezetes,
Hires, nemes és nemzetes,
Kukoréki, nagykeréki,
Szemétdombhalomvidéki
Vitéz Kakas Ádám így szolt
Tyukolinda jó nejéhez:
»Szép idő jár, kék az égbolt,
Elmegyek Réczeyékhez.
Minap kaptak szép új válut
S régóta is hívogatnak.
Finom nagy ebédet csapnak:
Ebédeljek egyszer náluk.
S nem is annyira e végett.«
— Végzé Ádám a beszédet —
»Mint inkább a politika
És egyéb országos dolgok —
(Ma van május 3-dika
Mint a naptár, melyet hordok

Szár
Már
Igen
Fon
Mely
Mad
Tud
Belá
Ott
T
»Jó
Bor
Nag
Jaj
Mer
É
»As
Hón
Bize
Mit
Záp
Szer
S
Meg
Ki
Réc
Hát
Vig
Egy
A s
A l
Ég
Csu
Gy
Szé
Ké
Vár
Sze
A v
A
Po
Rö
Gö
Me
Es
Ká

Szárnyam alatt, meg is jegyzi,
Mára esik a nagy »hes ki!«
Igen, épen ma nyílik a
Fontos tárgy értekezlet,
Melyre összegyülekeznek
Madárország jelesei,
Tudósai, nevesei.
Belátod hát feleségem,
Ott köll lennem ez ebédem.«

Tyukolinda ilyen felel:
»Jó Ádámkám, ó ne menj el!
Borulni kezd, szörnyen félek,
Nagy eső ér utól téged;
Jaj ne menj el most a háztól,
Mert megázol, meg is fázol.

És szól Ádám ur kevélyen:
»Asszony-beszéd! Mi férfiak,
Hőnek, fagnak, vad viharok
Bizony oda se nézünk ám!
Mít bánom ha szakad is rám!
Zápor, szélvész ne agasszon!
Szervusz! Isten veled asszony!«

S föltollazva nagyfényesen,
Megy Kakas ur nagy kényesen
Ki a kapun, ki a gátnak,
Réczefalusi határnak.
Hát hogy épen a mesgyére
Vigan lépve oda ére:
Egyszerre csak borul-borul,
A szép idő elkomorul,
A kék
Ég
Csupa merő sötétség.
Gyorsan hül a meleg lég.
Szél
Kél.

Vándor Kakas szörnyen fél.
Szegény Ádám szörnyen fázik...
A villám távol cikázik,
A vihar
Port kavár.
Rög
Görög,
Mennydörög.
Esmi kezdnek
Kövér cseppek.

S egy-kettőre — ó szent Gábor! —
Zuhog-csattog a nagy zápor.

Hej megfordul erre nemes,
Tekintetes és nemzetes,
Kukoréki, nagykeréki
Szemétdorabhalomvidéki
Vitéz Kakas Ádám uram;
Csak úgy szalad, csak úgy rohan.
S mire haza ére
Mégmállott a bőre,
Büszke farka tolla
Busan lekonyulva.
Mondja neki Tyukolinda:
»Mért nem bíztál szavaimba?
Lásd a hetyke kakas-szó,
Az nem mindig okos szó!«

ÖNKINZÓ HINDUK.

(Képpel a 40–41. lapokon.)

ESTE, reggel, ha lefeküsztek és fölkeltek, tudom, elmondjátok imátokat a Mindenhatóhoz, kéritek áldását s fogadjátok, hogy jók lesztek, teljesíteni fogjátok kötelességeteket, kerülitek a roszt és megtesztek minden jót, ami tőletek kitélik. És aki így cselekszik, aki szereti embertársait, az eleget tesz Isten parancsának, s ha talán egy ideig szenved is, de előbb-utóbb boldog és elégedett leszen,

mert Isten azt akarja, hogy az emberek boldogok legyenek a földön.

Igy tanítja a mivelt népek vallása. De vannak a földön, tőlünk távol eső országokban sokféle népek, melyeknek más főfogásuk van arról, hogy mi által tehetik magukat érdemessé Isten kegyelmére. A legtöbb pogány vallás szintén tanítja a jámborságot, jótékonyságot, de van olyan is, mely arra inti híveit, hogy gyötörjék kinozzák magukat, akkor lesznek majd igazán boldogok holtuk után, a másvilágon.

Leginkább uralkodik az önkínzás szokása Azsiában, Keletindiában, hol az idegen utazó sokszor a legesodálatosabb dolgokat láthatja. Van olyan rajongó, aki vashorgot üttet testébe, kötélrel fölhuzatja magát magasra és úgy függ sokáig, szörnyű kínok között, a nélkül, hogy egyetlen jajszót kiejtene; mások térden csuszva zarándokolnak száz mérföldnyi távolságra valamely híres bálványhoz s az egész ut alatt soha föl nem egyenesednek, ismét mások különféle gyilkos eszközökkel kinozzák magukat.

Az a férfiú például, akit rajzunkon látunk, bizonyosan fogadalmat tett, hogy néhány hétig nem fog lefeküdni, nem fog pihenni, meg sem mozdul állásából és saját kezével egy falatot sem tesz a szájába, éhen hal, ha könyörületes emberek nem étetik néha-néha. Mivel pedig jól tudja, hogy ezt a sanyargatást néhány nap múlva megelégné azzal kényszeríti magát fogadalma teljesítésére, hogy testét körül rakja mindenféle éles, hegyes eszközökkel, összekapcsolja lánczokkal, lakatokkal, melyeket beszúr az eleven testbe, lábait összebilincselte, kezébe pedig szintén éles kardot fog. A legcsekélyebb mozdulatnál, ha más helyzetbe akarna állani, rögtön kegyetlenül szurná, vágná a sok gyilkos eszköz, ha pedig kimerülten lerogyna a földre, akkor halálosan összevissza sebezné magát. Ez meg is történik sokszor, de ettől nem rettennek vissza, sőt aki ilyen önkínzásban halt meg, azt na-

gyon boldognak tartják; aki pedig szerencsésen túléli kiszabott fogadalmát, azt a többiek mint valami szent embert tisztelik.

Egy-egy erős férfiú persze sokat bír elviselni, hanem néha gyermekeket is kényszerítenek ilyen önkínzásra, mint képmükön látjuk; itt az apa kényszerítette fiát, hogy vele egyformán gyötördjék s ugy látom, hogy a kis hindu ezt épenséggel nem találja olyan boldogságnak, mint az apja; sőt nagyon is keserves arcot vág hozzá.

Azt hiszem, az ő helyén mi sem tenénk különben.

TÉLI VESZEDELEM HEGYEK KÖZÖTT.

(Képpel a 37. lapon.)

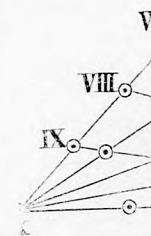
HA jó meleg szobából nézhetjük vagy ha sík, egyenes országuton szánkázhatunk, akkor kellemesnek és mulatságosnak találjuk a kemény telet, a nagy havazást; örülünk, ha újból havazik s egyik két láb magasán födi a hó a földet; így szép a tél s a gazdaember is örül neki, mert a vastag hótakaró pompásan megvédi a vetéseket a fagy ellen. A fiatal buzaszálak olyan jól érzik magukat a hó alatt, mintha valami óriási dunyhát terített volna reájok a jó Isten.

Már a nagy hegyek között, p. o. a mi Kárpátainkban vagy az Alpeseekben, ott a kemény tél, a nagy havazás igen sok bajt és sokszor szomorúságot is okoz. A keskeny völgyeket, a hegyszorosokban levő utakat a hófórgeteg úgy telefujja, hogy épenséggel nem lehet keresztülgáználni és a falu egy-két hétig valóságos fogságban van. A kit pedig a rettenetes hófórgeteg ilyen szorosban ér utól, azt veszedelem fenyegeti. Az utat meg nem ismeri többé, besüpped a mély hóba, aztán mindig nagyobb-nagyobb hótömeget hord reá a dühös szélvész és végre egészen eltemeti!

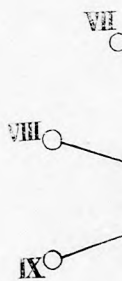
Ilyen ve
gény fiut is,
szire a hóba
Többed mag
reggel, miko
hette, hozhat
de hirtelen n
hazaüzte öke
a falutól, mi
rültek a mel
hótömeg zul

MEGFÉJT

A »KIS
mában közöl

Nem egés
litó a követke

X

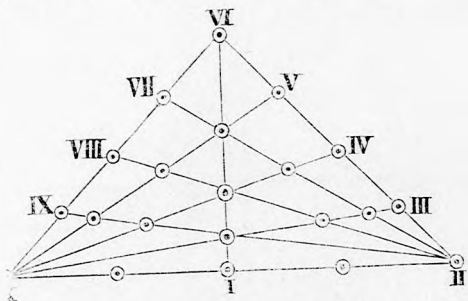
Ilyen veszedelem érte utól azt a szegény fiút is, akit ott a falutól nem messzire a hóban alétan feküdni látunk. Többed magával indult utnak még korán reggel, mikor csöndes idő volt s azt hitte, hozhat tűzrevaló fát az erdőből; de hirtelen nagy hóföregteg köszönt be s hazaizte őket; már nem is messze voltak a falutól, midőn egy hegyoldalban elmerültek a mély hóban, a meredekről nagy hőtömeg zuhogott rájuk, kezök-lábuk

megdermedt, nem bírtak magukon többé segíteni.

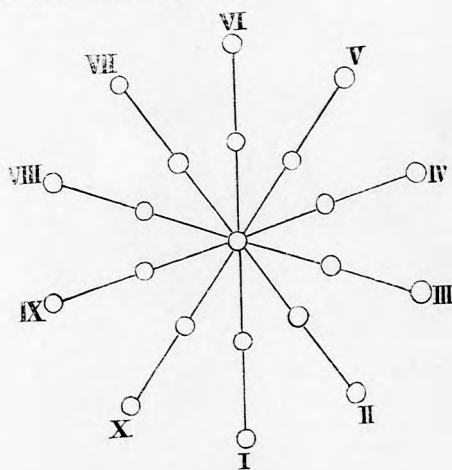
De a faluban szüleik nem feledkeztek meg róluk, tudták, milyen baj érhetette őket s elindultak keresésükre. Nem messze a falutól megpillantották egy száncó rudját, amint kimeredezett a mély hóból s e jelből megtudták, hogy itt történt a baj. Rögton hozzáfogtak a hó elkaparásához és szerencsésen meg is mentették valamennyit.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIII. köt. 24-ik számában közölt föladvány megfejtése:

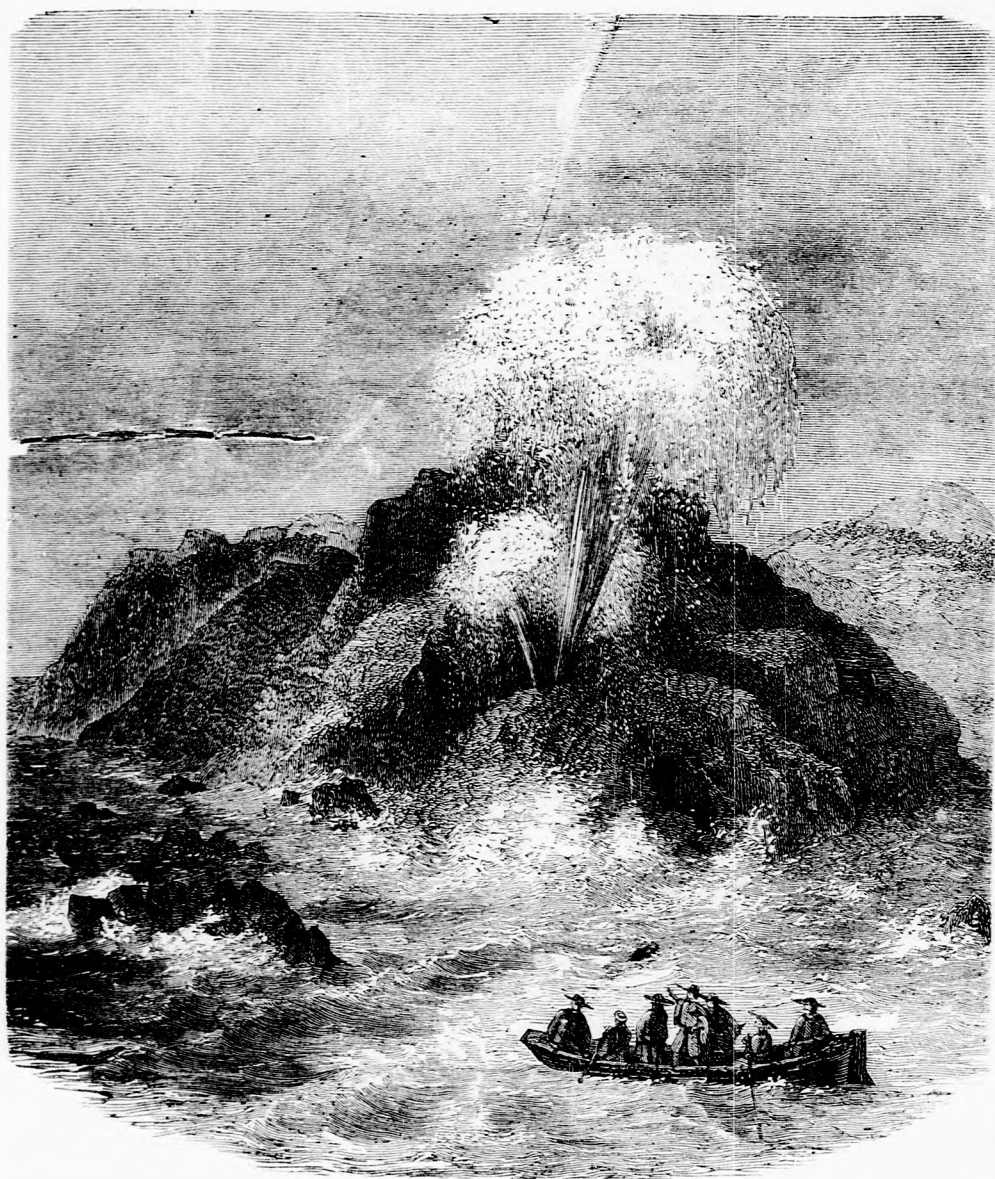

Nem egészen tökéletes, de mégis megközelítő a következő megoldás is.

Helyesen fejtették meg: Ruby Anna és Melánia, Torossy Oliva és János, Pécsy Angyalka és Irma, Pollák Andor és Lajos, Záhorszky Margit és Irén, Krausz Imre, Lux Irma, Rendes Béla, Haller Irma és Hermin, Berger Miksa és Sándor, Bisitzky Győző, Koller Ilonka, Künstlinger Sarolta, Polatschek Hugó, Szikora Irma, Török Irén, Bugát Örszike, Steiner Janka, Herzberg Jenő, Csáka Aurél, Rozenfeld Jenő és Péter, Burger Mariska, Hölscher Matild, Molecz Károly, Volter Zsigmond, Tavaszgy Mariska, Bodor Elek, Mangold Flóra, Csathó Sárka, Tunega Zoltán, Magyar Endre és János, Bleuer Berta, Braun Henrik, Krausz Flóra, Almássy György, Bolemán Árpád, Nedeczky Palika, Frank Albert és Mór, Herzberg Stefánia, Külley Fanni, Kalmár Margit, Sternthal Irma, Eisler Hugo, Sallak Róza, Würtzler Lajos, Heinrich Ilona, Hufnágl János, Graber Irma és Gyula, Fried Paulina, Oppenheim Lipót, Mihály Klára, Messinger Jenny és Hugó, Lukovics Aladár, Meczner Sándor, Popper Zsiga, Szapáry György, Lőrincz és József, Boór Anna, Braun Henrik, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Neumann Béla, Szlávay Irma, Bauholzer Irén, Weiner Hugo és Arthur, Nagy Pál, Dömötör Pál, Lintner Gizella és Géza, Szentiványi József, Mangold Gusztáv, Fuchs Berta és Fanni, Rott Jakab, Bernstein Paula és Sándor, Csigaházy Julcsa, Treflík Feri, Madarász Irén, Weiner Melánia, Holländer József, Klein Matild, Plavics Zoltán, Szép Vilma, Bódy Irma, Csopey Orestes, ifj. Fésűs György, Weinem Ilona, Braun Ödön.

A megfejtők közül sorsolás útján elsőnek kihuzatván ifj. Fésűs György, Pozsonyban, részére a jutalomkönyvet megküldjük.

VIZHÁNYÓ SZIKLA. (Lásd a 43. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

4. szám. —